

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.865 van 23 maart 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 november 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, hem ter kennis gebracht op 1 december 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 december 2008 genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, hem eveneens ter kennis gebracht op 1 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 1 januari 1969 en van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart in 1992 het Belgische Rijk te zijn binnengekomen.

Op 27 januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Op 9 februari 2004 wordt deze aanvraag verworpen. Op 10 juni 2004 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, waartegen hij in beroep gaat bij de Raad van State. Bij brief van 31 augustus 2004 deelt de verwerende partij mee dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juni 2004 wordt ingetrokken. Op 8 juni 2005 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 145.569.

Op 2 september 2004 wordt een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker.

Op 19 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Op 18 november 2008 wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

*“(...) in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 1992 in België verblijft, niets meer zou hebben in het land van herkomst, geïntegreerd zou zijn, niet in aanraking kwam met het gerecht, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene verklaart sedert 1992 in België te zijn doch diende pas op 27.01.2000 een aanvraag in op basis van de wet van 22.12.1999. Hieruit volgt dat betrokkene gedurende vele jaren doelbewust in illegaal verblijf heeft verbleven. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te

herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat betrokkene reeds lange tijd ambtshalve afgeschreven is in zijn land van herkomst, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient beroep te doen op zijn ambassade om de nodige documenten voor zijn terugreis in orde te brengen. Het staat betrokkene ook vrij om zich hiervoor te wenden tot de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Wat het gegeven betreft dat betrokkene geen belangen, banden meer zou hebben in het land van herkomst, dit gegeven wordt niet gestaafd.

Verder beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Verder toont betrokkene niet aan dat hij niet tijdelijk terecht kan bij vrienden of familie.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...)

Op 1 december 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al.1. 1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 2 september 2004. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat het eerder bevel van 2 september 2004 werd aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door de verzoeker. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg niet de illegale verblijfssituatie van de verzoeker en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 september 2004 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat de verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel, zodat het beroep voor zover het is ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is.

2.3. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk en gegrond te verklaren en hem hiertoe de nodige documenten te overhandigen.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om, in de plaats van het bevoegde bestuur, een machtigingsaanvraag gegrond te verklaren, om de verblijfstoestand van een vreemdeling te regulariseren en om deze vreemdeling te machtigen om in het Rijk te verblijven.

3. Onderzoek van het beroep

EERSTE MIDDEL: De bestreden beslissing is gesteund op verkeerde feitenvinding en werd niet zorgvuldig genomen.

De motivering van (de gemachtigde van) de Minister van Binnenlandse Zaken strekt er uitsluitend toe te stellen dat de motieven die verzoeker inroept geen buitengewone omstandigheden vormen die de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kunnen rechtvaardigen waarna de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, dan wanneer de motieven van verzoeker in elk geval beantwoorden aan de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Aldus wordt geen recht gesproken en wordt evenmin een onderzoek ten gronde gedaan hetgeen in een schending van de rechten van verdediging resulteert: een naar vorm en inhoud regelmatig verzoek conform de wet van 15 december 1980, wordt niet beantwoord.

Bijgevolg motiveert de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissing gebrekkig en wordt het zorgvuldigheidsbeginsel, waarop ieder verzoeker van de Overheid aanspraak mag maken, niet nageleefd.

Door zijn beslissing uitsluitend te motiveren door te stellen dat de motieven die verzoeker inroept geen buitengewone omstandigheden vormen die de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kunnen rechtvaardigen zonder deze motieven ten gronde te onderzoeken (de aanvraag wordt immers onontvankelijk verklaard) berust de bestreden beslissing niet op in rechte aanvaardbare motieven en wordt de motiveringsplicht klaar en duidelijk geschonden.

Het is duidelijk dat de banden van verzoeker met België gelet op zijn onafgebroken verblijf gedurende meer dan zestien jaar, inmiddels zo hecht zijn dat deze een machtiging tot verblijf

in België rechtvaardigen wegens de in de oorspronkelijke aanvraag genoemde buitengewone omstandigheden. Alleen al op grond van humanitaire redenen zou het werkelijk ongepast - zelfs onredelijk - zijn verzoeker thans nog terug te sturen naar een land waarmee hij geen enkele band meer heeft. Verzoeker beschouwt België als zijn thuis waar hij sedert nagenoeg zestien jaar (!) bijna onafgebroken woont en werkt!

Aangezien nagenoeg al zijn familieleden in België verblijven, kan ook verwezen worden naar zijn recht op gezins- en familiehereniging.

Sedert zijn aankomst in België kwam verzoeker nooit in aanraking met het gerecht en is hij perfect geïntegreerd (zie ook de verschillende attesten van gekendheid gebundeld onder stuk 3 en 4). Hij spreekt goed Nederlands en kwam steeds al zijn verplichtingen na. Hij heeft ook geruime tijd gewerkt (zie stuk 4).

Het staat in ieder geval vast dat verzoeker in zijn land van oorsprong geen enkel toekomstperspectief meer heeft. Hij heeft aldaar geen enkel belang of bestaansmiddel meer en evenmin bezittingen of bekenden. Alle banden met zijn land van oorsprong, Marokko werden verbroken zodat hij daar dan ook nergens meer terecht kan. Hij is aldus in de volkomen onmogelijkheid om terug te keren naar Marokko om aldaar een nieuwe machtiging tot verblijf te vragen gelet op het feit dat hij aldaar inmiddels normaliter reeds lang ambtshalve afgeschreven is.

Deze ambtshalve afschrijving verhindert hem aldus om een nieuwe aanvraag tot verblijf in België, in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging, in casu het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca. Hij beschikt niet eens over een bankrekening in Marokko waardoor hij zelfs niet eens in aanmerking komt om ter plaatse bij het Belgisch Consulaat-generaal een visum voor België aan te vragen.

Niet alleen deze omstandigheden verhinderen verzoeker om deze aanvraag te doen in zijn land van oorsprong. Hoewel hij niet in onmiddellijk en rechtstreeks levensgevaar verkeert bij een terugkeer in zijn land van oorsprong, is het daarenboven overduidelijk dat hij aldaar de ergste discriminatie te vrezen heeft bij een terugkeer zonder middelen, terwijl zijn familie in België blijft wonen.

De overschakeling van een perfect legaal verblijf dat plots, en zonder enig recht op of zelfs mogelijkheid van verdediging, wordt omgeschakeld naar een situatie van volkomen illegaliteit, bewijst op zichzelf reeds het gegrond karakter van het oorspronkelijk verzoek.

Inderdaad werd de situatie van illegaliteit uitsluitend "ex autoritate" aan verzoeker opgelegd, resp. opgedrongen en - erger nog - werd deze situatie onrechtstreeks, d.w.z. buiten het toedoen van verzoeker zelf, aan de verblijfstoestand van verzoeker gekleefd op basis van externe omstandigheden, waarvan hijzelf het slachtoffer was.

Uit de motieven blijkt dat dit gegeven niet eens werd onderzocht, nog minder beantwoord, maar dat integendeel het slachtoffer van deze externe gegevens wordt gediaboliseerd. Verzoeker heeft bovendien nooit enig initiatief genomen of fout begaan om in een dergelijke situatie te worden gebracht. Integendeel heeft hij steeds de houding van een onderdanige angsthaas aangenomen en raakte hij gecompliceerd door de vormen van de machtsuitoefening die hij, als voldongen feiten, moest ondergaan. Ook dit gegeven van goede trouw werd niet onderzocht.

De motivering van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken is dan ook gebrekkig en druist lijnrecht in tegen de motieven van de wetgever zelf.

Iedere beslissing van het bestuur dient echter op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (zie R.v.St, Van Bladel, nr. 37043 van 22 mei 1991).

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

De materiële motiveringsplicht vereist dat deze motieven steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het is duidelijk dat bij de totstandkoming van de beslissing dd. 18 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9, §3 van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard, de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken niet met de nodige zorgvuldigheid is tewerk gegaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Er zijn immers wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Met name is verzoeker in de volkomen onmogelijkheid om terug te keren naar Marokko om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen gelet op het feit dat hij aldaar reeds lang ambtshalve afgeschreven is. Deze ambtshalve afschrijving verhindert verzoeker om een aanvraag in zijn thuisland in te dienen, evenzeer als het ontbreken van elk contact of aanspreekpunt of referentie aldaar, na trouwens meer dan zestien jaar.

Door de motieven van verzoeker verder niet eens ten gronde te onderzoeken doch er zich toe te beperken de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, gaat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid te werk bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het bestuur dient m.n. zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding (zie DUJARDIN J., "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13° Druk, p.53). Het bestuur dient zich bovendien zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (zie LAMBRECHTS, W., "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, p.35-36).

De bestreden beslissing is dan ook gesteund op een verkeerde feitenvinding en werd niet zorgvuldig genomen zodat de vernietiging ervan zich opdringt.

Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker naast de verkeerde feitenvinding en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel nog twee schendingen aanvoert. Zo stelt verzoeker dat de motivering dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, geen in rechte aanvaardbare motivering is, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht aanvoert en dat de bestreden beslissing de rechten van verdediging schendt, daar er geen onderzoek ten gronde werd gedaan van de motieven. Zo stelt verzoeker dat zijn banden met België na een onafgebroken verblijf van zestien jaar zo hecht zijn, dat deze een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen wegens de in de oorspronkelijke aanvraag genoemde buitengewone omstandigheden.

In zoverre verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert? wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 9 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing genomen werd. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van elk van de opgeworpen elementen gemotiveerd waarom deze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis. Gezien de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, diende zoals uit bovenstaande reeds gebleken is, niet verder gemotiveerd te worden over de gegrondheid van de zaak. Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad er op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn.
Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 mei 2008 blijkt dat verzoeker geen onderscheid heeft gemaakt tussen de buitengewone omstandigheden en de elementen ten gronde.

Verzoeker stelde dat zijn huidige aanvraag zeker in overweging genomen moet worden omdat deze aanvraag alleszins nieuwe elementen bevat die bij weigering en uitwijzing een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM en van artikel 8 van het EVRM (recht op eerbiediging van mijn privé-leven). Verzoeker verwijst naar nieuwe attesten van gekendheid, naar het feit dat hij in Marokko geen enkel belang, bestaansmiddel of bezitting meer heeft en er dus geen toekomstperspectief meer heeft. Tevens stelt verzoeker dat hij in de onmogelijkheid verkeert terug te keren daar hij normaliter reeds lang ambtshalve afgeschreven is in Marokko en hij geen bankrekening heeft in Casablanca waardoor hij ter plaatse geen visum kan aanvragen. Verder verwijst verzoeker naar het feit dat hij nooit in aanraking kwam met het gerecht, perfect geïntegreerd is, goed Nederlands spreekt en geruime tijd gewerkt heeft.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn inleidend verzoekschrift herhaalt verzoeker de in zijn aanvraag opgeworpen elementen. De bestreden beslissing heeft voor elk van deze elementen gemotiveerd waarom deze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Verzoeker weerlegt deze motieven niet, doch beperkt zich tot een loutere herhaling. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de motivering, kan op zich geen grond uitmaken tot vernietiging van de bestreden beslissing. Waar verzoeker nog stelt dat het, hoewel hij niet in onmiddellijk en rechtstreeks in levensgevaar verkeert bij een terugkeer in zijn land van oorsprong, daarenboven overduidelijk is dat hij aldaar de ergste discriminatie te vrezen heeft bij een terugkeer zonder middelen, terwijl zijn familie in België blijft wonen en dat hij bovendien ambtshalve werd afgeschreven zodat hij onmogelijk terug kan om zijn verblijf aan te vragen, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag nooit gesproken heeft over een vorm van discriminatie die hij zou dienen te ondergaan, zodat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Met betrekking tot het feit dat hij geen middelen heeft om terug te keren en zijn familie in België woont oordeelde de bestreden beslissing dat verzoeker deze beweringen niet gestaafd heeft en dat de scheiding met zijn familie slechts een tijdelijke scheiding betreft teneinde zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Ook hier weerlegt verzoeker het motief niet maar beperkt hij zich tot een herhaling van zijn standpunt. Gezien verzoeker inderdaad op geen enkele wijze heeft aangetoond dat hij geen middelen heeft om terug te keren en dat aan verzoeker geenszins een verbod wordt opgelegd om het grondgebied opnieuw te betreden nadat hij zich in regel heeft gesteld met de vigerende vreemdelingenwetgeving, is de vaststelling van de gemachtigde van de minister niet kennelijk onredelijk. De Raad stelt vast dat ook naar aanleiding van zijn verzoekschrift

geen bewijs naar voor wordt gebracht dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Marokko en bij niemand tijdelijk terecht zou kunnen, zodat verzoeker op dit punt evenmin aantoont dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Met betrekking tot de ambtshalve afschrijving, motiveerde de bestreden beslissing dat *“Het feit dat betrokkene reeds lange tijd ambtshalve afgeschreven is in zijn land van herkomst, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient beroep te doen op zijn ambassade om de nodige documenten voor zijn terugreis in orde te brengen. Het staat betrokkene ook vrij om zich hiervoor te wenden tot de Internationale (Organisatie) voor Migratie (IOM).”* Verzoeker weerlegt deze motieven niet, hij toont niet aan dat het onmogelijk is via de ambassade of het IOM de nodige documenten te bekomen, zodat hij niet aannemelijk maakt dat de motivering op dit punt behept is met een gebrek. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat hij plots en zonder enig recht op of zelfs mogelijkheid van verdediging, wordt omgeschakeld van een situatie in perfect legaal verblijf naar een situatie van volkomen illegaliteit, en dat dit op zich reeds het gegrond karakter van het oorspronkelijk verzoek aantoont, kan verzoeker niet worden gevolgd. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing terecht motiveerde dat verzoeker verklaart sinds 1992 in België te zijn, doch pas voor het eerst in 2000 een aanvraag indiende tot regularisatie en hij dus vele jaren doelbewust in illegaal verblijf heeft verbleven. Verzoekers regularisatieaanvraag van 27 januari 2000 werd echter op 9 februari 2004 afgewezen, zodat verzoeker geenszins kan voorhouden dat hij in perfect legaal verblijf op het Belgisch grondgebied aanwezig was.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit bovenstaande is gebleken dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze werd genomen, met inachtneming van alle relevante feiten. Verzoeker slaagt er niet in het tegendeel aan te tonen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet redelijk is en niet getuigt van een behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt het volgende:

« Verder is het duidelijk dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt nu de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden enkel en alleen maar een bevestiging is van een feitelijke toestand die reeds lang bestaat.

Deze omstandigheden, resp. de motivatie zelve, worden nochtans duidelijk omschreven in de wet van 22 december 1999 - weze het voor ander doelstellingen - zodat de aangevochten beslissing deze minstens diende te onderzoeken.

Door verzoeker na een verblijf van meer dan zestien jaar in België terug te sturen naar zijn land van herkomst, heeft de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur klaarblijkelijk overschreden.

*Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet het bestuur immers het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke onredelijkheid ervan sanctioneren, (zie DUJARDIN J., *ibid.*, p.55).*

Bovendien plaatst de bestreden beslissing de verzoeker a priori reeds in een nadelige positie en zulks op arbitraire wijze die hem morele en materiële schade berokkent:

- *hij zou de reis naar Marokko dienen te ondernemen;*

- *hij zou aldaar een regio dienen te vinden waar de lokale overheid aanvaardt hem in te schrijven;*
- *hij zou vervolgens bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een visum resp. verblijfsvergunning moeten aanvragen;*
- *hij zou (de facto zonder mogelijkheid van tewerkstelling) in Marokko, na een lange wachtduur van ongeveer acht maanden, een haast discretionaire beslissing ontvangen.*
- *De bestreden beslissing schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur zodat de vernietiging ervan zich opdringt. »*

De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het eerste middel is reeds duidelijk gebleken dat de gemachtigde van de minister op redelijke en zorgvuldige wijze en met een afdoende motivering tot de beslissing is gekomen dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker beweert dat de bestreden beslissing hem in een nadelige positie brengt, wijst de Raad erop dat het bij wet is voorzien dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst dient te worden ingediend op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 9bis de uitzondering hierop betreft, die dan ook restrictief dient te worden toegepast. Waar verzoeker nog stelt dat hij de facto zonder mogelijkheid van tewerkstelling in Marokko, na een lange wachtduur van ongeveer acht maanden, een haast discretionaire beslissing zou ontvangen, stelt de Raad vast dat het een blote bewering betreft, waarmee verzoeker niet aantoont dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het verbod van discriminatie zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd het EVRM). Verzoeker stelt het volgende:

“Door de bestreden beslissing wordt aan verzoeker het recht op het genot van de rechten en vrijheden, welke in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens zijn vermeld, miskend.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor verzoeker. Een gedwongen terugkeer komt hoe dan ook onmenselijk en onverantwoord voor en is een flagrante inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. (bescherming van het gezinsleven).

Verzoeker heeft immers alle banden met zijn land van oorsprong, Marokko, verbroken en kan daar nergens meer terecht. Hij heeft aldaar geen enkel belang meer, noch bezittingen, noch bekenden. Hij is aldus in de volkomen onmogelijkheid om terug te keren naar Marokko om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen gelet op het feit dat hij aldaar reeds lang ambtshalve afgeschreven is. Verzoeker wordt door de bestreden beslissing immers eveneens afgesneden van het verenigingsleven waarvan hij thans deel uitmaakt.”

De bestreden beslissing motiveerde het volgende omtrent artikel 8 van het EVRM :

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker haalt in zijn aanvraag enkel aan dat zijn familie en vriendenkring in België verblijft en dat hij geen banden meer heeft met Marokko.

Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een dermate hechte familieband dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien strekt de bestreden beslissing er niet toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt deze enkel in dat de aangehaalde situatie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem vrijstelt van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122). Verzoeker weerlegt met zijn betoog het gegeven dat er in casu geen sprake is van buitengewone omstandigheden niet. Trouwens verplicht het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verzoeker niet om te verblijven in het land waar de post gevestigd is, maar houdt enkel in dat hij zich tijdelijk naar die plaats dienen te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

In zoverre verzoeker verwijst naar de vriendschapsbanden die hij hier ten gevolge van zijn zestienjarig verblijf heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.